

Ročník: 95

číslo: 3

18. ledna 2015

Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

„Těžkosti zajisté nechybějí a nebudou chybět, budou vyžadovat trpělivost, dialog a vzájemné porozumění, ale neděsme se jich. Víme dobře..., že jednota není plodem našeho úsilí, nýbrž působení Ducha svatého, jemuž je třeba otevřít srdce s důvěrou, aby nás vedl cestami smíření a sdílení.“

Slova papeže Františka na setkání se zástupci Světového luterského svazu r. 2013

EDITORIAL

Vstoupili jsme do Roku Mistra Jana Husa 2015, jenž se může stát i příležitostí k dalšímu kroku v ekumenických vztazích, jak na poli české, tak i zahraniční ekumeny, ale i v celé společnosti. Odpuštění, smíření, úcta k druhému, vzájemnost, ochota ke spolupráci - to vše může být posíleno či znovu nastoleno i při ekumenických bohoslužbách, modlitbách, ale i jednáních a konferencích. Proto přinášíme v tomto čísle aktuální informace od našich zástupkyň v předsednických grémích Světové rady církví, Konference evropských církví a tajemnice Ekumenické rady církví v ČR. Dozvíte se též, jaká témata spojují mladé prostřednictvím Ekumenické rady mladých v Evropě. Mnozí mladí se s vámi a díky vaší pomoci s ubytováním setkali na přelomu občanského roku v Praze na evropském setkání Taizé - Dnech důvěry, jehož se krátce též v tomto čísle dotkneme. Alianční týden modliteb střídá Týden modliteb za jednotu křesťanů organizovaný Papežskou radou pro jednotu křesťanů a komisi Víra a řád Světové rady církví v letošním roce pod heslem: „Ježíš jí řekne, dej mi napít.“ (J 4,7). V rámci něj tradičně zveme i na Ekumenickou slavnost pro studenty a vedení a pedagogy teologických fakult a škol. V předmluvě k českému vydání textů zní apel k modlitbám během tohoto týdne (18. - 25. 1.) i za to, aby se stal „rok Husova jubilea zároveň rokem smíření a sblížení, aby nás jeho osoba do budoucna spojovala a nikdy už nerozdělovala.“ Tento cíl bude sledovat i bohoslužba smíření plánovaná na 20. 6. 2015 - budete o ní včas informováni. Rovněž Ekumenická komise pro Husovo jubileum sleduje tento cíl. V ekumenické součinnosti Církve čs. husitské a Českobratrské církve evangelické, které podepsaly k přípravě Husova roku 2015 i Dohodu o spolupráci, jsou připravovány široce pojaté a ekumenicky otevřené Husovské slavnosti 2015 (5. - 6. 7.). Předcházet jim bude další německý Kirchentag (květen 2015, Stuttgart), kam připravujeme společný stánek s informacemi o M. J. Husovi a Husovských slavnostech. Také další, během roku 2015 uskutečněná ekumenická setkání - Světový den modliteb (6. 3. 2015) s heslem „Ježíš jim řekl: víte, co jsem vám učinil?“ (J 13,12), Světový den modliteb za mír (21. 9.) i další nová modlitební hnutí (nyní kupř. na podporu pronásledovaných křesťanů) - v sobě nesou skrytou sílu možné proměny nás samých i celé společnosti. Kéž dostaneme při setkáních v r. 2015 v rámci ekumeny, řečeno s M. J. Husem: „ducha odhodlaného, srdce nebojácné, víru pravou, naději pevnou a lásku dokonalou.“
Hana Tonzarová

ZE ŽIVOTA CÍRKVE Oáza Na Prádle

Před Vánoci se náš pražský malostranský kostel Na Prádle stal dějištěm zábavného odpoledne studia Oáza. Na pořadu byl koncert souboru Musica pro Sancta Cecilia, na prostranství před kostelem si návštěvníci akce mohli zakoupit výrobky studia.

Oáza je kulturním centrem pro lidi s mentálním postižením a dlouhodobě spolupracuje s naším malostranským farářem Mgr. Janem Židlickým a malostranskou náboženskou obcí.

„Snažíme se, aby se lidé s mentálním postižením měli kde realizovat,“ říká

ředitelka Oázy Mgr. Jana Vítková, a pokračuje, „toto setkání je vlastně předvánočním rozloučením s asistenty, lektory i sponzory, kteří přijdou, aby si s klienty a jejich rodinami zazpívali koledy a rozdali drobné dárky. Podobná zábavná odpoledne se konají asi třikrát za rok.“

Studio v průběhu let otevřelo 17 zájmových kroužků v oborech hudba, divadlo, výtvarné umění, ale také IT, cizí jazyky a fotografie. Všechny kurzy vedou profe-

sionální lektori a speciální pedagogové. Aktivita studia Oáza pravidelně navštěvuje 70 osob s mentálním postižením. Pomáhá přibližně 20 dobrovolníků, převážně

studentů středních a vysokých škol, kteří pracují jako asistenti. Oáze se v době uzávěrky čísla přes podporu řady sponzorů nedostávalo financí a hrozilo pozastavení jejího provozu nebo zavření počátkem roku 2015.

Další informace o Oáze naleznete na adrese www.studio-oaza.org, kde je k dispozici i kontakt pro případné zaslání daru; kontakt můžete též zaslat potenciálnímu sponzorovi. **VD**

Gratulace k jubileu

JUDr. Michael Kučera 60 let

Dne 31. prosince 2014 se dožil odborný asistent Univerzity Karlovy v Praze - Husitské teologické fakulty - šedesáti let. Rodák z Prachatic vystudoval gymnasium a dvě elektrotechnické průmyslovky v Praze. V době útisku náboženství vzhledem k původu z farářské rodiny ČČSH mohl být na právnické fakultě univerzity Karlovy zapsán jen v dálkovém studiu jako dělnický zaměstnanec státních drah. V disertační práci se zabýval rozdělením Karlo-Ferdinandovy univerzity na českou a německou. Po promoci na doktora práv působil na vysokém místě v železničních službách. Uspěl ve výběrovém řízení na učitele práva na Husitské teologické fakultě. To mu umožnilo věnovat se teoretickému studiu, výukové profesi i praktické právní činnosti. Má zásluhy při získávání pronájmu budovy pro husitskou fakultu v Pacovské ulici na Pankráci. Činně se právní radou podílel na dalších záměrech a opatřeních, jež umožnily její rozvoj a dosažení současného stavu a kvality. Byl členem Senátu Univerzity Karlovy a jeho komisi i Senátu Husitské teologické fakulty. V čase patriarchátu Vratislava Štěpánka se stal místopředsedou Ústřední rady ČČSH. Zastával funkce v orgánech církve, jež s jeho postavením a profesním zaměřením souvisely. Šíří svého profesního zájmu uplatnil jako učitel práva na Zemědělské univerzitě v Praze-Suchbale. V současnosti pokračuje jako odborný asistent na husitské fakultě, zúčastňuje se jejího života i akcí univerzity. Zkoumá vlivy a kořeny vzniku Církve československé husitské. Podílí se na náboženském životě církve, která je jeho duchovním domovem.

Hojnost zdraví a na mnohá léta!

ZA

NAD PÍSMEM

Pojď a přesvědč se!

J 1,43-51

Filip zase vyhledal Natanaela a řekl mu: „Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně i proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta.“ Natanael mu namítl: „Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?“ Filip mu odpoví: „Pojď a přesvědč se!“ Jan 1,45-46

Text o Ježíšově hledání učedníků, resp. o vyhledání Filipa a následně Filipem vyhledání Natanaela, není na první pohled moc zajímavý. Není zajímavý potud, pokud si neuvědomíme, že své učedníky Pán Ježíš vyhledává dál, že ten řetězec pokračuje i dnes, že i k nám Ježíš přichází zcela osobně, nebo skrze ty, které již povolal. A začne to být opravdu velmi zajímavé, když nám dojde, že i na nás je, abychom vyhledávali další učedníky. Také si při tomto čtení můžeme uvědomit, jak jsme různí, jak často velmi odlišně reagujeme na Boží volání. Filip, na přímé

oslovení Ježíšem, šel hned. Sám už tak úspěšný v evangelizaci nebyl. V Natanaelovi narazil na člověka zřejmě opatrného, nedůvěřivého ke všem krásným zprávám o příchodu Mesiáše. Možná už s tím měl nějaké své trpké zkušenosti. Falešných Mesiášů tu vždy bylo dost. Navíc měl zřejmou averzi k Nazaretu. Na informaci o Ježíšově původu reaguje až pohrdavě: „Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?“ Jako kdyby Pražák řekl: „Z Hradce? No, pěkně děkujů!“ Filip zkrátka u Natanaela „narazil“.

Máme za to snad Natanaela odsuzovat? Kolikrát jsme my naletěli všelijakým „ověřeným“ zprávám! A když se nad tím poctivě zamyslíme a zkusíme se na dnešní církve, s historií často velmi potmělou, různě rozdělenou, ve svém jednání nevěrohodnou, podívat očima nevěřících lidí, pochopíme, proč jsou ti lidé tak opatrní. Proč říkají (pokud vůbec něco řeknou a rovnou si neodplivnou): „Ukažte mi toho Krista, co je zač, a já pak uvěřím!“

Natanael byl prostě opatrný, a to ho ctí. Nechtěl se lehkověrně dát oklamat falešnou nadějí. On tu Pravdu, která zatím, jak se zdá, vítězí jen na prapuru nad naším Hradem, poctivě hledal. Trvalo mu to delší čas a to hledání skončilo teprve v okamžiku setkání s Ježíšem. Teprve tady našel konečně to, co hledal – svůj pevný záchytný bod. Ježíš ocenil Natanaela hned, jak jej viděl přicházet: „Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti!“ I my míváme tendence při prvním setkání hodnotit cizího člověka podle toho, jak vypadá, jaký dělá dojem, jak se nám líbí, je-li sympaták nebo není a pak ho hned milostivě uznat, nebo zavrhout. Ježíš, Boží Syn, však do člověka vidí. Ví, co je v něm, od samého počátku. Vždyť Bůh zná své stvoření. Proto si může dovolit okamžité hodnocení a chválí Natanaela, že v něm potkává pravého Izraelitu, sice opatrného, ne však vychytralého, člověka rozvázně, úporně, ale o to poctivěji hleda-

*Socha apoštola Filipa v bazilice sv. Jana v Římě v Lateráně
Autor fotografie: Marie-Lan Nguyen.*

Zdroj: Wikipedie

jícího to k životu skutečně podstatné... Ještě něco k tomu Filipovi. I on se ve svém evangelizačním úsilí projevuje jako moudrý člověk. Na nevrlou Natanaelovu poznámku, cože může vzejít z Nazareta dobrého, mu nedělá sáhodlouhé kázání, nýbrž mu odpovídá jediným možným způsobem: „Pojď a přesvědč se!“ Nekará toho nedůvěřivého neznaboaha, jak bychom to třeba rádi my ve svatém nadšení udělali. Nehuláká na něj hrozby o věčném zatracení, neuvěří-li v Boha. Necáká na něj svěcenou vodu z kropáče, jak to činila středověká církev, když křtila Indiány – ať chtěli, či nikoliv. Nehoní ho do hodin náboženství a na mše pod pohrůzkou, že jinak neodmaturuje, jak se to kdysi dávno, za Rakousko-Uherska, dělo i u nás. Nevymítá z něj d'ábly, nevkládá na něj ruce ani nijak jinak nečaruje. Dokonce ho ani nepošle k čertu. Omezí se na prostou nabídku: „Pojď a přesvědč se.“

**Dobry Boze, byvame nahluchli,
a tak často preslechneme
tvuj tichy hlas.
Proto te prosime,
kdyz nas nekam posilasz
ci cokoliv jiného na nas chceš,
mluv hlasite, at' ti rozumime.
Také te prosime,
urovnej mezi nami
vsechny pokřivené vztahy,
aby bylo ty, kteří hledají lásku,
opravdu kam pozvat!
Vstup do našich srdcí, aby ten,
kdo mezi nás zavítá,
mezi nami a v nás našel tebe,
aby se přesvědčil,
že láska nejsou jen prázdné řeči,
nebot' ty, živý Bože, jen ty jsi
láska... Amen**

A tak i my, sestry a bratři, buďme chápaví a decentní v našem svědectví o Boží lásce těm lidem tolikrát zklamaným všelijakými politiky, zvrhlými ideology, falešnými svatými, lžimesiáši, podvodníky nejhoršího kalibru. Nemyslím, že pomůžou hrozby ohněm a sírou, věčným zatracením. Zdá se mi, že tento zklamaný svět potřebuje spíše podanou ruku, laskavé slovo, jiskřičku naděje. Nemyslím také, že tomuto bezradnému, do zkázy se řítícímu světu pomůžou nějaké krásné řeči či dopisy o všeobíhající Boží lásce, navíc doprovázené složenkou. Tu lásku, živého Krista za člověka trpícího, by měli lidé najít v nás samých.

To je ta jediná, správná evangelizace: Pojd'te, lidé, a přesvědčete se, že toto není švindl, že sám živý Bůh je mezi námi, přebývá v nás, že s námi činí veliké věci, že zijeme v lásce mezi sebou, že jsme schopni odpuštění, že jsme schopni si vzájemně pomáhat, že nepropadáme beznaději ani v těch nejhorších a zdánlivě zcela beznadějných situacích, že nás má Pán Bůh rád, a nejen nás, že má rád i vás! Vystává však jedna závažná otázka: Máme ty hledače kam pozvat? O čem se mezi námi přesvědčí? Potkají mezi námi živého Krista?

Václav Žďárský

Z kazatelského plánu

Druhá neděle po Zjevení

At' se ti klaní celá země a zpívá ti žalmy, at' zpívá žalmy tvému jménu.

ŽALM 66,4

První čtení: 1. Samuelova 3,3b-10.19

Tužby:

2. Abychom Pána Ježíše slovy vyznávali i životem následovali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom Božímu slovu pozorně naslouchali a ve skutek je uváděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku, Hospodine, děkujeme ti za všechny dary, které nám dáváš. Kéž bychom tě lépe poznali, hlouběji milovali a den za dnem opravdověji následovali! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, at' slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Korintským 6,12-20

Evangelium: Jan 1,43-51

Verš k obětování: Žalm 63,2

Verš k požehnání: Žalm 20,6

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, děkujeme ti, že nás živiš svým Slovem a chlebem života. Naplň nás i svým Duchem, abychom ve světě zářili světlem tvé slávy! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 14, 35, 43, 185, 188

Společná eucharistie

Na teologické konferenci katoličtí a protestantští teologové řešili otázku společné eucharistie neboli svaté večeře Páně. Když se nemohli kvůli rozdílným názorům ničeho dohodnout, vzal si slovo jeden staříčkový kněz a povídá: „Bratři, přečetl jsem na toto téma mnoho úvah. Hezky a zajímavě píšou Barth, Congar, Schillebeeckx, Kasper i Ratzinger. Chci se ale s vámi podělit o něco jiného. Zažil jsem toho už hodně. A nejhlubší okamžiky víry jsem pocítil v komunistickém pracovním lágru, když jsme tajně sloužili mše, někdy i kněží katoličtí a nekatoličtí spolu. A přijímali s námi všichni křesťané. Vůbec mi to nepřišlo divné a ani by mě nenapadlo někoho vyloučit. To byly chvíle hluboké jednoty a niterně žité víry. Jeden druhého jsme podpírali a povzbuzovali. Od té doby mi prostě přijde hříšné někoho od stolu Páně poslat pryč.

Když jsem se vrátil z kriminálu, často jsem rozjímal nad evangeliem, jak by se ve stejné situaci zachoval Ježíš. On sám nikoho nevylučoval ze společenství. A že apoštolové byli různí, často slabí, nespolehliví a chybní! Kdo ví, zdali bychom je dnes nechali přistoupit ke stolu

Páně. Zdali by nám nevadila jejich malověrnost a neortodoxnost. Vždyť Jakub a Jan usilovali za každou cenu o Ježíšovu přízeň. Protekčně si chtěli šplhnout. A ostatní měli taky za ušima. Tomáš pár dní po společné večeři nevěřil v Kristovo vzkříšení, a kdyby mu Pán nedovolil sáhnout na rány, zemřel by jako bezvěrec. Petr se nepřiznal k Ježíšovi už pár hodin po přijetí první eucharistie v lidských dějinách. Zapřel pravdu třikrát po sobě. A co Jidáš? Ten pospíchal přímo z večeřadla, aby Krista zradil. Tohle všechno Pán věděl. Dokonce to apoštolům předpověděl. A přesto nikoho z nich nevyloučil ze společné svaté večeře. Přesto nechal přijímat své tělo a svou krev všechny ty nedokonalé hříšníky, stejné, jako jsme my. Proč tedy my vylučujeme věřící křesťany z jiných církví nebo rozvedené a utrápené, když chtějí společně přijímat obětovaného a vzkříšeného Božího Beránka, Ježíše Krista?“

Po téhle řeči zavládlo hrobové ticho. Teologickou disputaci vystřídal rozjímání nad evangeliem.

*Z knihy Juraje Jordána Dovaly
„Pankáč v kostele“*

Kam kráčíš, ekumeno?

V listopadu 2013 byla v Jižní Koreji (Pusan) zahájena další etapa směřování Světové rady církví (dále SRC). Nejvyšším orgánem SRC je valné shromáždění, jehož se zúčastnili zástupci všech 345 členských církví SRC, kteří reprezentují 110 zemí světa a v nich 500 milionů křesťanů, a začalo tak období, které je tematicky věnováno **otázce míru a spravedlnosti**.

V listopadu 2014 se na Kypru konalo již třetí setkání Výkonného výboru, v němž máme své zastoupení. SRC každoročně připravuje obsáhlý materiál věnovaný programovému směřování.

Dlouhodobě se SRC zaměřuje na tyto oblasti: Jednota; Misie; Ekumenické vztahy; Svědectví směrem k veřejnosti; Ekumenické utváření.

Pro rok 2015 bylo schváleno několik strategických cílů, na nichž pracují zvolení zástupci v komisích (např. Víra a řád, Mezinárodní vztahy, mír a lidská bezpečnost, Misie ve světě a evangelismus a jiné).

SRC se bude snažit zejména posilovat společenství členských církví a to také prostřednictvím osobních návštěv přímo v církvích, které začnou počátkem tohoto roku. Smyslem tohoto setkávání je zjistit potřeby členů SRC a aktivně na ně reagovat a zajistit společnou realizaci vytyčených plánů. Neméně důležité je utvářet společné vědomí a svědectví víry, která nás všechny spojuje, je nám nástrojem a silou, která nás vede v častokrát nelehkém ekumenickém dialogu dál.

SRC se svými aktivitami snaží podporovat spiritualitu v církvích i mimo ně, je misijně aktivní v mnoha oblastech světa. Další a neposlední z řady oblastí, kterým se SRC věnuje, je vylepšení

Světová rada církví (World Council of Churches - WCC) je mezinárodně působící organizací (se sídlem ve Švýcarsku - v Ženevě), která sdružuje většinu křesťanských církví z celého světa. Světová rada církví (dále SRC) vznikla v návaznosti na úspěchy ekumenického hnutí; oficiálně byla založena v roce 1948 na prvním shromáždění v Amsterdamu, kterému předcházelo 1. setkání komise Život a dílo (Life and Work) ve Stockholmu v roce 1925, jehož se zúčastnila řada církví z celého světa i z Evropy. Toto setkání vyvolalo obecné nadšení církví a vizi ve smyslu možné spolupráce mezi církvemi a vedlo i k očekávaným nadějím při konferenci Víra a řád (Faith and Order), která se poprvé sešla v Lausanne o dva roky později v roce 1927. Následným spojením obou konferencí vznikla (oddáleno 2. světovou válkou) SRC. SRC byla jedinou organizací, která v minulosti v nelehkých situacích umožňovala sdílení se východních zemí se západními partnery.

Z tanečního představení v rámci 10. valného shromáždění Světové rady církví v Pusanu (Korejská republika) v listopadu 2013.

Foto: Peter Williams, zdroj <http://photos.oikoumene.org>

porozumění a podpora komunikace a to tak, aby o sobě členské církve navzájem věděly co nejvíce a mohly spolupracovat mezi sebou na lokální i mezinárodní úrovni. SRC usiluje o co největší možnou míru zapojení do aktivit všech věkových skupin, duchovních i laiků a snaží se být přístupná a otevřená i mezináboženskému dialogu.

SRC si všímá aktuálního dění ve světě, zpracovává odborné publikace a studie k mnoha tématům (mj. ekologie stvoření; rovnost a důstojnost; mezináboženská témata; podpora hlasu mladých; chudoba; sekularismus), vyjadřuje svá stanoviska, vede k dialogu a napomáhá hledat cestu smíření mj. také v politických a válečných konfliktech.

Další informace o Světové radě církví najdete na webových stránkách www.oikoumene.org, kde lze také dohledat všechny dokumenty a prohlášení, které SRC vydává. Zájemcům o pravidelnou dávku aktuálních zpráv ze SRC a světové ekumeny doporučuji odběr newsletteru:

<http://www.oikoumene.org/en/press-centre/en/resources/e-news>.

Martina Viktorie Kopecká

Evropské církve vstupují do nové etapy

V létě 2013 se **Konference evropských církví rozhodla projít řadou strukturálních změn**, které si vynutily změny okolního světa – finanční krize, nové postavení církví ve společnosti, nové výzvy světa ve třetím tisíciletí.

Od svého vzniku v roce 1959 pomáhala Konference nejen církvím v obtížných existenčních a politických situacích, ale zprostředkovávala také přenos cených informací a zkušeností mezi církvemi v celé Evropě. Mnohokrát se hrála také důležitou morální roli, zejména na půdě evropských institucí v Bruselu, v OSN v Ženevě i v oblasti mezinárodního práva ve Štrasburku.

Nová doba si vyžádala nové metody práce, nový typ správy a organizace a nové formy komunikace s církvemi i sekulárním světem. Právě tento proces započal již v roce 2009 a rok 2013 znamenal další krok na cestě k nové podobě Konference evropských církví.

V roce 2014 došlo k přerodu dosavadní Komise pro církve a dialog z organizace s dvojitým statutem (komise Konference i samostatná právnická osoba) v plnohodnotnou součást Konference s jasnou organizační i finanční strukturou. Její činnost se zaměřovala

zejména na agendu evropských institucí, na ochranu lidských práv, rozvoj vzdělávání, prosazování odzbrojení, ekologie, sociální spravedlnosti i na rozvoj bioetiky. Jednotliví projektoví manažeři přešli pod jednotné vedení generálního tajemníka Konference a vedení podporuje jejich vzájemnou spolupráci a prolínání jednotlivých agend.

Činnost dosavadní Komise pro církve v dialogu, která se zaměřovala více na teologickou a vzdělávací agendu, je momentálně vedena generálním tajemníkem Guy Liagrem, ale její činnost je omezena. Spolupráce s Církevní komisí pro migraci v Evropě se vyvíjí dobrým směrem, protože byl schválen finální text vzájemné dohody o spolupráci, která by v budoucnu měla vést snad i k propojení obou organizací. Nyní bude tato komise vykonávat agendu migrace.

Participace členských církví dostane rovněž novou podobu. Dosavadní reprezentace církví v komisích bude nahrazena flexibilnějším modelem účasti odborníků vysílaných církvemi v účelově svolávaných pracovních komisích. Její členové budou sami přímo vykonávat některé úkoly a využívat k tomu své odbornosti,

Hana Tonzarová a Kateřina Děkanovská jako zástupkyně naší církve na 13. valném shromáždění Konference evropských církví v Lyonu v r. 2009.

zkušenosti a kontakty. Tím Konferenci zajistí mnohem širší možnosti práce a hlubší průnik do problematiky, než by bylo možné doposud.

V roce 2015 bude vyhlášeno nové výběrové řízení na pozici generálního tajemníka Konference. Sou-

časný tajemník Guy Laigre byl zvolen na dobu určitou pro období reformy. Nová koncepce Konference klade na generálního tajemníka nové požadavky, a proto se Správní rada rozhodla vyvolat výběrové řízení na tuto pozici.

Aktivita Konference se letošní i příští rok koncentrují především na několik oblastí. Již druhým rokem běží velmi úspěšný program vzdělávání církevních pracovníků v lidských právech, aby je dokázali prosazovat v sekulárním, ale také církevním prostředí. V roce 2015 se bude konat další z řady klimatických konferencí světového společenství, tentokrát v Paříži. Konference zde bude rovněž aktivně zastoupena a církve se budou moci zapojit i formou zvláštní pouti. I v dalším roce bude pokračovat série konferencí a debat o dědictví první světové

války a duchovním směřování Evropy. Aktuální dění v Konferenci evropských církví můžete sledovat na internetových stránkách www.ceceurope.org, kde jsou pravidelně v angličtině, němčině a francouzštině zveřejňovány tiskové zprávy i tzv. Newsletter – přehled aktivit, plánů i záležitostí finančních a správních.

Kateřina Děkanovská

Anglikánská církev zvolila první biskupku

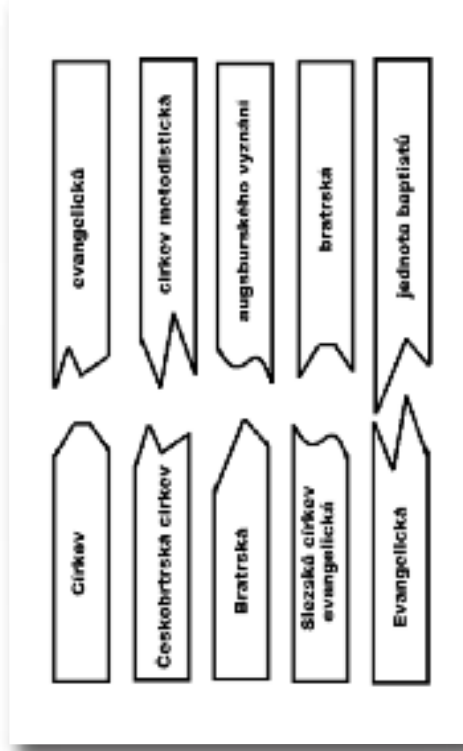
V polovině prosince roku 2014 byly vyhlášeny výsledky 8. biskupských voleb v Anglikánské církvi ve Stockportu. Historicky první biskupkou Church of England se stala Rev. Libby Laneová, která do této doby sloužila jako vikářka v městě Ashley a Hale. Dne 26. ledna 2015 (v den slavnosti společníků sv. Pavla Timotea a Tita) proběhne tradiční ceremoniál ustanovení do funkce. Libby Laneová přijala kněžské svěcení v roce 1994 a sloužila jako farářka v několika oblastech v Anglii. Ve svém projevu krátce po zvolení vyjádřila svou vděčnost za důvěru, také hovořila o tom, že byla odrazována, ale svěřila svou další životní cestu Bohu a nyní se již vydává vstříc nové úloze, odhodlána šířit evangelium Ježíše Krista a budovat jeho Království.

Dle www.churchofengland.org Martina V. Kopecká

Soutěž o tři knihy

Jak jsme se zmiňovali na str. 1, působí v naší zemi celá řada církví. Dokážete správně pospojovat jejich názvy? Napoví vám tvar rozdělení jednotlivých rámečků. Pošlete nám na adresu redakce nebo e-mail jana.krajcirikova@ccsh.cz své řešení nejpozději do konce února a tři z vás mohou vyhrát pěknou knižku (nezapomeňte proto uvést i svou adresu, ať víme, kam ji poslat). Jména výherců otiskneme v březnové Cestě.

Blahopřejeme výhercům z listopadové Cesty
(řešení: Nezapomínejme.):

Andrej a Tomáš Rohlínkovi z Drásova
Františka Šanderová z Kuřimi

Řešení ze str. 2: 1. stromě; 2. ztratila; 3. dávali; 4. hloupost; 5. byla; 6. všechny; 7. objevila; 8. vysvětlila; 9. kuličky; 10. těžká

Řešení ze str. 3: 1. Quirinius; 2. Rebeka; 3. Rachel; 4. Rúben; 5. Rachab; 6. Rúť; 7. Rechebeám.

C E S T A

Naše církev

Nedávno se v Českém zápase br. farář Křivánek zamýšlel nad tím, že snad mnohem více než členové jiných církví mluvíme o Církví československé husitské jako o „naší církvi“. Ano, měla by být především Kristova, ale já v tom vidím také výraz naší lásky ke své církvi, to, že se v ní cítíme jako doma.

Naše církev, Církev československá husitská, vznikla po první světové válce, v době, kdy vznikl také náš samostatný československý stát, a svůj duchovní domov v ní tehdy našlo mnoho lidí, kteří se z různých důvodů rozešli s Římskokatolickou církví. Bylo dobře, že bylo možné zvolit si církev, která člověku a jeho víře

nejlépe vyhovovala. Nebylo tomu tak vždycky. Například v 17. a 18. století byla v našich zemích povolena pouze jedna církev a všichni, kteří toto nařízení neposlechli, byli přinášeni do trestání, nebo museli opustit svou vlast.

Také dnes existují země, kde ještě není svoboda vyznání a lidé, kteří vyznávají jině náboženství než to vládnoucí mocí povolené, jsou tvrdě postihováni a pro svou víru často i zabíjeni.

Proto je moc dobře, že my u nás si můžeme svobodně vybrat, ve které církvi chceme být. A máme skutečně na výběr – v naší zemi jich je více než dvacet! Někdy je těžké se ve všech těch názvech vyznat a mnohým lidem se to plete – Církev československá husitská, Československá církev evangelická, Evangelická církev bratrská, Církev československá husitská, Československá církev evangelická, Evangelická církev augsburského vyznání, Církev římskokatolická, Církev řeckokatolická, Starokatolická církev... A tak bych mohla ještě dlouho pokračovat.

Při této svobodě zvolit si svou církev by si člověk, zvláště my dospělí, zároveň měl uvědomit a ujasnit, proč je a chce být právě v té své církvi, čím je mu jeho církev blízká. Ovšem na druhé straně bychom neměli zapominat, že žádná církev není lepší ani horší než ty ostatní, a všichni dohromady tvoříme jednu jedinou církev Kristovu.

JK

Nakreslila:
Lucie Kojčičíková

Modlitba

Pane Bože,
děkujeme ti za naši církev,
za to, že jejím prostřednictvím smíme
poznávat tebe,
a děkujeme i za všechny sestry a bratry,
které v ní můžeme potkávat.
Prosíme za všechny lidi,
kteří pro svou víru musí trpět.
Amen

Tiskářský šotek

Po kratší odmlce je tu opět náš nezbedný skřítek a pokračování příběhu o Alence. Najdete v něm deset pravopisných chyb? Své řešení si můžete ověřit na str. 8.

Alenka v říši divů – čtvrtá část

Potom Alenka potkala kočku Šklíbu, která seděla vysoko na stromě. Usmívala se obrovskou tlamou a měla schopnost mizet a objevovat se. Vzhledem k tomu, že se Alenka stratila, zeptala se jí, kterou cestou se má vydat. A kočka se usmála, aniž by se pohnula na větví, kde se objevila, a pouze jí řekla, že velmi blízko žije jistý bláznivý kloboučník a zajíc březňák, kteří celý den jen svačí. Když je Alenka našla, kloboučník a zajíc si dávaly čaj u velkého stolu. „Co je dnes za den?“ zeptal se bláznivý kloboučník. „Tylle hodiny mají dva dny zpoždění.“ „Už jsem ti říkal, že není dobré je mazat máslem,“ vložil se do toho zajíc. „To je ale hloupost! Bylo to velmi kvalitní máslo.“ A zatímco to kloboučník říkal, namočil si hodinky do čaje a snědl je, jako by to byla topinka. Alenka, unavená z toho, že ničemu nerozuměla, odtamtud odešla. A tak došla do zahrady srdcové královny. Dvě živé karty malovaly bílé růže na červeně. „Proč přemalováváte barvu růží?“ zeptala se Alenka. „Královna dnes bude hrát kriket na zahradě,“ odpověděly „a chce, aby všechny její růže byly čer-

vené.“ A jestli je nepřemalujeme, usekne nám hlavu,“ doplnily.

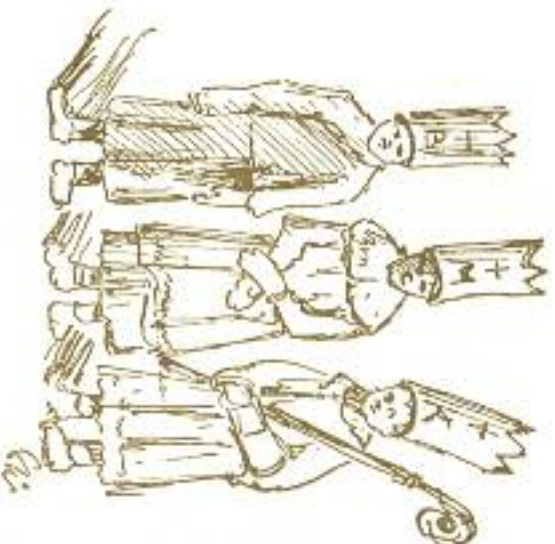
Alenka myslěla na to, že to musí být velmi zlá královna, když se její Výsost oběvila a nařídila jí, aby si s ní zahrála kriket. Divka ho neuměla hrát, ale královna jí hru vysvětlila: „Je to velmi jednoduché. Musí se strčit do kučičky pomocí hole a dosáhnout toho, aby prošla několika oblouky.“ V tom případě s radostí přijímám, Výsosti,“ odvětila Alenka s tím nejlepším vychováním. Ta hra se nezdála být moc těžká... Ale Alenka netušila, do jakého maléru se tím dostala.

Nakreslila: Lucie Krájčíková

dobná snídani. Nějaké cukroví bylo u nás zřídkakdy.

Svátek sv. Tří králů býval už tehdy někdy pracovním dnem a na brusně se pracovalo, ať mrzlo, tálo, sněžilo se pracovalo až po okapy. Musilo se dohánět, co se přes svátky zameškalo. Pohody i nepohody, času i nečasu nedbali také nikdy ani „svatí tři králové“, kteří se známou koledou „My tři králové jdeme k vám“, chodili po vesnicích od domu

k domu „vyzpívat“ si nějaký ten krejcar na přilepšení. Samozřejmě, že nikdy nevynechali ani Kopaň. Zdá se mně, že ze Zásady a z Loužnice chlapci za tři krále přestrojení nechodili – ne snad, že by o nějaký ten „výdělek“ nestáli, ale bylo to asi pod jejich důstojnost. Zato přicházeli hoši z Račic, z Jilovéhoho i z Dřžkova a bývala na ně nejen veselá, ale spíše častěji smutná podívána. Boty nebo střevíce bý-

valy promočeny, nohy v nich promrzlé, bílé košile mokré až po pás a papírové koruny bohatě „zlatem“ pomalované schlipje se skláněly na tu kterou stranu. Nalícené oblíčeje už byly rozmazaný a Kašpara od Melichara rozhodně poznat nebylo, jediné Baltazar nezaprel svou tvář celou černou. Nedivilii jsme se, vždýt často zapadali do závějí vyšších, než byli sami. Opravdu, byly to těžko „vyzpívané“ krejcarý, pozřídku pětníky. K jejich chvále však musím doznat, že většina z nich byli dobí zpěváci.

Po dozpívání koledy a proslavení příslušného přání napsali na dveře křídou začáteční písmena královských jmen: K – M – B (Kašpar, Melichar, Baltazar) s příslušným letopočtem, nastavili společnou pokladničku pro odměnu a šli o dům dále.

Tři králové chodili zpravidla po cizích vesnicích, protože to byli chlapci školou povinní, a když se šlo na koledu, nemohlo se jít v domácní vsi pánům učitelům na oči.

Že potom po příchodu do školy následoval často trest, a to dosti citelný, to už se muselo něco vydržet.

Kamil Hnídek, Vzpomínky na Kopaň;

Grafika Jaroslav Skrbek,
kniha Světlem a stínem
Praha 1944

Od Silvestra do Tří králů

„Na Nový rok o slepičí krok“, říkávala nám už den před ním, na Silvestra, maminka a my děti jsme se snažily poznat, zda ten den je opravdu o kousíček delší nebo ne. Byly jsme však zklamány, ať jsme si ten slepičí krok měřily na prstech, jak chtěli. Ráno bylo skoro vždy od osmi hodin tma a večer nastával už hned odpoledne, takže večery a noci byly k nepřekání.

Ani na ten Nový rok jsme se příliš netěšily. To jsme si pamatovaly už od loňska, že maminka přijde ještě za tmy k našim lůžkům, aby nás probudila. To se neobešlo bez průpovědi, třebaš „Ranní ptáče dál doskáče“, „Mladí ležáci, staří žebráci“ nebo „Komu se nelení, tomu se zelení“ s dodatkem „Když na Nový rok brzy vstanete, budete celý rok brzy vstávat“, což ovšem pro naše dětské myslí mnoho potěšení do celého roku nedávalo. Ale nedalo se nic dělat, vstát se musilo. Tak trochu jsme záviděly tatínkovi, který ještě do půl dopoledne musil vospávat, protože přišel až k ránu domů, když na silvestrovské zábavě, zpravidla v Zásadě, vyhrával a na Nový rok šel třeba hrát také. Jediným povzbuzením pro nás bylo, že jsme pak chodily od okna k oknu a vyhlédaly prvního chodce, který kolem Kopané půže, zda půže od Zásady k Loužnici nebo opačně od Loužnice k Zásadě. To bylo velmi důležité, neboť i maminka sem-tam přistoupila k oknu, aby se podívala. Proč? Inu, půže-li první chodec od Zásady k Loužnici, což je terénně z kopce dolů, půjde i majetek „dolů“ (nebude se zvyšovat), půjde-li však od Loužnice k Zásadě, tj. nahoru, tak i majetek půjde „nahoru“ (bude se zvyšovat). Často však byla maminka smutná, už si

domyslíme proč – to když ani tetička Morávková z Rovinky nepřišla popřát, buď že bylo mnoho sněhu a cesta nebyla proslapaná, nebo snad, ale to se snad nikdy nestalo, že by zapomněla. Ale povětšinou, i když první chodec šel od Loužnice k Zásadě, na majetku to mnoho poznat nebylo. Odpoledne zpravidla přišla tetka Hajnova, sice „po vodě“ – z kopce dolů, ale to už pověra neplatila, vždy jen dopoledne.

Navečer se dosti dlouho držela „černá hodinka“ a zprvu přísně dodržovala. Tatínek – ten chvílkami podřimoval a „doháněl“ probdělou noc, maminka sedávala u kamen a také nějak „klímala“, jen my děti jsme zpravidla klečivaly na lavičce u oken a dívaly se k Zásadě i k Loužnici, kde se ukáže v oknech první světlo. A kdo z nás měl to štěstí první světlo uvidět, nic nedbal, že probudí děti mající rodiče a z plna hrdla zavolal: „Už svítí!“ (Zpravidla buď v cihelně u Kopalů nebo u Nádvorníků, případně na Rovince nebo u Ševců.) To už se mohlo i u nás rozsvítit a zapálit v kamnech, neboť nebyli jsme první, kteří rozsvítili, a proto do roka nevyhoříme. Ono nehořelo ani v těch uvedených domech, které dodnes v původní podobě stojí, ale pověra byla pověra. Což kdyby přece? Nemělo se na Nový rok první rozsvěcet, řeklo by se.

Co bývalo v ten slavný den k jídlu? Ráno zpravidla kafe (bílá káva) a dojídaly se koláče, štedrovnice (vánočky) a bochníky (podobné bochníkům chleba, upečené z koláčového těsta, ale vylepšené hrozinkami). K obědu byla hovězí polévka a pečené vepřové maso s bramborovým salátem nebo s knedlíkem a zelím. Večere byla ob-

Kdo je kdo?

Po písmenu P v minulém čísle následuje v abecedě Q. S tímto počátečním písmenem tu máme jenom jednu biblickou postavu, proto si rovnou přidáme i R. Za nápovědou máte jako vždy uveden odkaz na biblický text, kde si o této postavě můžete přečíst něco víc. Správné řešení najdete na str. 8.

1. Vzpomínáte na vánoční evangelium? Jak se jmenoval správce Sýrie v době, kdy císař Augustus nařídil provést soupis lidu, kvůli němuž se Josef s Marií, jež měla brzy porodit malého Ježíška, vydali na cestu do Betléma? (L 2,2)
2. Manželka Abrahamova syna Izáka, matka Jákoba a Ezaua. (Gn 24. kap)
3. Dcera Lábanova, milovaná manželka Jákoba, kvůli níž v Lábanu 14 let pracovala. (Gn 29. kap)
4. Prvorozený Jákobův a Lejin syn, zabránil zabít svého bratra Josefa. (Gn 35,23 a 37. kap)
5. Nevěstka z Jericha, která u sebe ukrývala dva izraelské zvědy – za to Izraelci její dům ušetřili, když Jericho dobyli. (Joz 2. kap)
6. Moábská žena, která se připojila ke své ovdovělé tchyni a vrátila se s ní do její země – Judska. Zde se provdala za Boáze. Jejím pravnukem byl král David. (její jméno nese celá biblická kniha)
7. Syn Šalomounův, judský král. (1 Kr 14,21)

Nakreslila: Lucie Krajčířková

Komiksová bible

Iva Hothová, Andre Le Blanc (ilustrace)
váz., 800 s., 599 Kč

První ucelené české vydání snad nejpobulárnější verze Bible v komiksovém zpracování na světě. Od roku 1978 vychází ve stále nových vydáních a jazykových mutacích. Zahrnuje 233 biblických příběhů, zjednodušených, ale krásně vystihujících podstatu biblické zvěsti. Kniha je určena všem, již od nejmenších čtenářů. *Od října vám na ukázkou z této Komiksové bible, jež vyšla v karmelitánském nakladatelství, přinášíme příběh o Mojžíšovi.*

Útok – pokračování
3. Mojžišova 16,11 – 17

polšticho
křivo...

CUJI
ZRAKLO
SE TO!

UŽ CHÁPU –
MOŽEŠ MĀS
VĀRZOVĀT.
MUSÍME VĀBIT
ŽE SE O
NĀS BŮH
POSTARĀ
PĚŠTĀMĀ

SEŠTEHD DNE
V TYDNĀU
NEŠIRĀLI LIDĚ
JIDLO NĀ TEN DEN
I NĀ ŠĀBĀT
JIDLO SĀCHOVĀNE
NĀ ŠĀBĀT SE
NEZĀKĀLO...
A O ŠĀBĀTU TAKĚ
MŮJĀ NEPĀDĀLA.

VYPRĀVU SVĚTĀU
OTCĪ ŽĚROVĪ
CO BŮH UČINĪ
PRO MĀS LIDĪ!

5 OŠKŮVĚROU VĪPROU
V BŮHĀ PŮTUJI
IZRĀELCĪ DĀLE. KŮVZ SE
BLĪŽĪ K HŮRĚ SINĀJ. KŮRĚ
BŮH PŮVŪČĀL. MOŽEŠ.
ABY VYVEDĪ SVŮU LIDĪ
Z OTROČŤVĪ. VYŠLE
MOŽEŠ SVŮU ŽĚNU
A DVA SVYŪ NĀPŘED,
ABY NĀVSTĪVILI SVĀJ
BŮHĀJ DŮMOV.

POZDĚ... ZATĪMCO IZRĀELCĪ TĀBORĪ
V TĪCHĀM ŮBOLĪ. Z OKOLNĪCH KŮRČŮ JE
POZORUJĪ ČĀSNĚVĚ DIVŮKĚHO KŮMĚNĚ.

TO BUDE BEZ
PŘĀKĚ
PŘEKVĀPŪVÝ ŮTOK
A TĀBOR BĀDE NĀS.

4

ALE IZRĀELSKĀ
MĪLĪKĀ SĪ
NEPŘĚŤCĪ
VŠĪMĚ...

JĚZDCĪ
PŘĪPĀVĚ SE
NĀ ŮTOK!

MOŽEŠ SVŮJĀ SVĚ BOJŮVĪKŪ.
JŮZUĚ VYBĚR TY NEJĀDĀTNĚŠĪ
VOJĀKŪ A OBRĀŤTE ŮTŮCĪKŪ.
JĀ BUDU STĀT NĀ POHORĚKŪ
S HŮSPŮDĪNOVŮ
HŮLĪ V RŮCE.

BITVĀ ZŮRĪ CELÝ DEN. JŮZUŮVĪ VOJĀCĪ VĚDĪ, ŽE BŮH
MOŽEŠŮVĚ VĀZBŪ PŮMĪNĀL. A PROTO BŮKUD VĪDĪ. MOŽEŠ
SE ZDVĪHNŮTUŮ HŮLĪ. PŮVĚRĪLI BĚHU, MĀJĪ KURĀŽ
A BŮJILI STĀTEČNĚ...

KŮVZ ALE MOŽEŠŮVĪ ŮMĀDĚVĀJĪ ŽĀUCE.
IZRĀELŠŤĪ BOJŮVĪKĪ KĚSĀJĪ NĀ DŮCHĪ.
A ŮSTĪNĪLI PŘED DIVŮKŪM ŮTŮKĚM NĀ ŽĚNĪKŪ.

5

Ekumenická rada církví v ČR v roce 2015

Ekumenický rok začíná pro ERC tradičně 1. ledna, kdy se společně, každý rok v jiném kostele, scházíme k Novoroční ekumenické slavnosti. Ta letošní se konala v katedrále sv. Víta výjimečně jako součást Pouti důvěry – Evropského setkání mladých. Novoroční ekumenickou slavností ale lednový ekumenický bohoslužebný program nekončí, scházíme se – představitelé členských církví – k modlitbám v rámci Aliančního týdne modliteb a pak také při ekumenické bohoslužbě v Týdnu modliteb za jednotu křesťanů. Ta letošní se koná v pondělí 19. ledna od 18 hodin v kostele Evangelické církve metodistické, Ječná 19, Praha 2 a všichni jsou srdečně zváni!

Rok 2015 chceme v ERC a členských církvích věnovat podpoře aktivit zaměřených na rodinu. Delegáti 11. valného

shromáždění ERC schválili na konci listopadu 2014 na svém zasedání záměr připravit na Mezinárodní den rodiny (15. 5.), resp. nejbližší neděli, liturgii pro církev zaměřenou na podporu rodiny. V příštím roce bychom pak chtěli uspořádat Den rodiny, plejádu akcí ve stylu Modlitby za domov, které budou zaměřeny na rodinu a rodinné hodnoty.

V letošním roce se chystáme také na Kirchentag, který se uskuteční v červnu, od 3. do 7. 6., v německém Stuttgartu. Zájemci se mohou přihlašovat již nyní, a to na webových stránkách ERC (www.ekumenickarada.cz).

Ekumenická rada církví v České republice se také podílí na organizaci a přípravě pražských oslav v rámci Husova výročí. Na podzim, tradičně 28. října,

připravujeme již 9. ročník ekumenické pouti Modlitba za domov.

Dlouhodobě diskutujeme také o situaci na východ od ČR, sledujeme osudy pronásledovaných křesťanů.

Sbírka na pomoc bratřím a sestrám, kteří ztratili své domovy v důsledku pronásledování, právě probíhá a je možné přispět na účet č. 473 492 623/0300, pod variabilním symbolem 141226, a to do konce ledna 2015. Řídící výbor ERC, který se sejde 11. 2., rozhodne, kam budou vybrané prostředky zaslány, informace bude zveřejněna na webu ERC.

Sestry a bratři, vše dobré v novém roce vám přeje

*Sandra Silná,
generální sekretářka ERC v ČR,
farářka v Praze 6 Břevnově.*

EYCE

(Ecumenical Youth Council in Europe) neboli Evropská ekumenická rada mladých, aneb když se mladí křesťané z různých zemí v Evropě rozhodnou „táhnout za jeden provaz“!

Kurzy, semináře, kampaně, publikace a další aktivity pořádané organizací EYCE mění životy všech zúčastněných. Mladí z Církve československé husitské mají jedinečnou možnost vycestovat na krátkodobé studijní kurzy a semináře. EYCE se především věnuje reflexi společnosti a tématům vycházejícím z hodnoty lidské důstojnosti a přesvědčení o rovnosti lidí. Konkrétně jsou to témata týkající se lidských práv, ekonomické spravedlnosti, ekologie, budování míru apod. Ač jsou tyto oblasti často diskutovány i v sekulárních kruzích, EYCE se jim věnuje z křesťanské perspektivy. Tím ukazuje společenský aspekt života víry a odpovědnosti – v postkomunistických zemích tak často zapomínaný.

Vedle těchto etických otázek se EYCE věnuje i tématům, na která se myslí při každém projektu. V první řadě je cílem organizace podporovat jednotu křesťanů. S vědomím toho, že jsme všichni sjednoceni ve víře v jediného Boha, využívá EYCE rozdílnosti jako výhodu sloužící ke vzájemnému obohacení. Díky vzájemnému setkávání

a ochotě si naslouchat a pochopit se, se tak k jednotě křesťanů přibližujeme.

Dalším důležitým aspektem práce této mládežnické organizace je utváření mladých vůdců. Ne nutně v politickém smyslu, ale především v souvislosti s tím, že každý z nás má v sobě tu moc být proaktivní a iniciativní, a tak se můžeme podílet na formování našeho okolí.

V neposlední řadě je EYCE velmi aktivní i na poli mezináboženského dialogu. Řadu projektů realizuje ve spolupráci s mládežnickými organizacemi jiných náboženství. Především muslimských a židovských.

Chcete se zúčastnit aktivit EYCE? Nejsnazší je se přihlásit na některý ze seminářů. Stačí sledovat náš web či Facebook, anebo mi přímo napsat email. www.eyce.org.

EYCE byla založena v roce 1969 osa-

Společné foto mládeže v německém Hofgeismaru v r. 2013. Foto: Daniela Kayßer. Zdroj <http://photos.oikoumene.org>

mostatněním od ekumenické organizace Konference evropských církví (Conference of European Churches). Hlavním motivem osamostatnění byl nedostatečný zájem o práci s mládeží v evropské ekumeně. Cílem tedy bylo vytvořit platformu mladých křesťanů, která jim umožní setkávat se, vzájemně se obohacovat odlišnostmi a současně sdílet víru v jediného Boha.

Z podkladů poskytnutých předsedou EYCE, aktivním mládežníkem, členem naší církve Benjaminem Mlýnkem ml. zpracovala **Martina V. Kopecká**

Aby všichni byli jedno

Týden od 18. ledna je v povědomí křesťanského světa zapsán již řadu let jako TÝDEN MODLITEB ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ. Přání této jednoty je biblicky podloženo - vyjádřil je již Pán Ježíš ve své modlitbě k Otci: „*aby všichni byli jedno... aby svět uvěřil*“ (J 17,21). Data 18. – 25. ledna navrhl anglikánský kněz Paul Wattson, aby spojil svátky sv. Petra a sv. Pavla, a tato doba má tak přímo symbolický význam (Na jižní polokouli spadá slavení na období Letnic). Sám Watson inicioval první modlitbu v r. 1908 s křesťany v New Yorku. O šedesát let později, r. 1968 obdržely církev po celém světě první materiály pro modlitební oktáv, které byly připraveny Komisí pro víru a řád Světové rady církví a sekretářem Papežské rady pro jednotu křesťanů. Od té doby zástupci těchto orgánů zpracovávají do konečné podoby materiály připravené ekumenickou skupinou vždy z jiného konce světa.

Tento rok připravili modlitební texty křesťané z Brazílie, kteří se nechali inspirovat textem Janova evangelia, v němž Ježíš žádá samařskou ženu u studnice o vodu: „*Ježíš jí řekl: „Dej mi napít!“*“ (J 4,7) V jejich zemi se používá biblické gesto podání vody na uvítanou i jako symbol sdílení.

•••

*V textu ze čtvrté kapitoly Janova evangelia vystupuje Ježíš jako cizinec, který přichází unavený a žíznlivý. Potřebuje pomoc a prosí o vodu. Žena se nachází ve své vlastní zemi, studna patří jejímu lidu a k její tradici. Přináší s sebou džbán a nic ji tak nebrání, aby se dostala k vodě. Také ona má ovšem žízeň. Setkávají se a toto setkání jim oběma nabízí nečekanou příležitost. Ježíš nepřestává být Židem jen proto, že se napil vody podané samařskou ženou. Také ona zůstává tím, kým je, a přitom dokáže přijmout Ježíšovu nabídku. Když přistoupíme na to, že každý z nás má podobné potřeby, může nás vzájemná komplementarita začít více obohacovat. Prosba „Dej mi napít!“ znamená, že jak Ježíš, tak samařská žena prosí toho druhého o něco, co sami potřebují. Slova „Dej mi napít!“ nás vybízejí, abychom uznali, že jednotliví lidé, společenství, kultury, náboženství i celé národy se potřebují navzájem.
(Z materiálů připravených pro Týden modliteb na rok 2015)*

Brožurku s texty u nás vydala Ekumenická rada církví a Česká biskupská konference a najdete ji např. na webových stránkách obou společenství. Účelem je podpořit setkávání ve sborech, farnostech a jiných místech nejen v tomto týdnu, ale v průběhu celého roku 2015. Formou dialogu, ale také skutečného ekumenického života, při němž čerpáme ze vzájemného bohatství tradic a zvyků a uvádíme v život společnou modlitbu a misi.

Brazílie je považována za velmi religiozní zemi, v r. 2010 při sčítání lidu se přes 86 % označilo za křesťany. Přes tento příklon k některé z místních denominací je pro zemi charakteristická malá míra tolerance v oblasti náboženství, pohrdání jinou nežli vlastní tradicí a soupeření, které vede až k jevu, který můžeme označit jako „tržní křesťanství“ – investování do stranické politiky, spojování se s konkrétními zájmovými skupinami, jako jsou velkostatkáři, podnikatelé v zemědělství, finančníci... Sledovat lze nejen náboženskou nesnášlivost: roste počet násilných trestných činů vůči domorodým obyvatelům, černochům, vůči ženám a homosexuálům. Identifikovat se s křesťanstvím tedy – jak jsme zaznamenali mnohokrát i v našich evropských dějinách – neznamená automaticky odklon od násilí či respekt k lidské důstojnosti.

Řešit a zmírňovat tyto negativní jevy se v Brazílii samozřejmě snaží místní ekumenické organizace, které mohou navázat na dílo protestantských misijních společností již z 19. století. Dnes je to především Národní rada křesťanských církví v Brazílii, která je rovněž pořadatelem Týdne modliteb za jednotu křesťanů.

Modleme se spolu s nimi, ať tento Týden přispěje ke zlepšení života všech znevýhodněných skupin – nejen v Brazílii, ale na celém světě.

Ať se zatím nedokonalá jednota mezi námi prohlubuje a zároveň ať pochopíme, že žít lze i s oprávněnými odlišnostmi.

.....
Evangelikální církve pořádají v lednu *Alianční týden modliteb*, jenž letos připadl na období od 4. 1. do 11. 1. Téma: „*Hospodin dá vyrůst spravedlnosti.*“ Dohromady tak máme možnost čtrnáct dní usilovně vysílat k nebi modlitbu a prosby o jednotu.

**Zpracovala redakce dle materiálů
Týdne modliteb**

*Z předmluvy předsedy ERC v ČR
Daniela Fajfra*

*a Mons. Františka Radkovského,
delegáta ČBK pro ekumenismus,
k letošním materiálům*

... Přejeme Vám mnoho dobře navštívených modlitebních shromáždění, naplněných láskyplnou atmosférou porozumění a touhy po jednotě. Kéž se tato shromáždění stanou důležitým impulzem pro mnoho dalších ekumenických aktivit, které nás očekávají v tomto roce. Rok 2015 je především rokem, ve kterém si připomeneme 600 let od tragické smrti Mistra Jana Husa. Tato událost kdysi rozdělila naši církev a náš národ a toto rozdělení stále trvá, i když už mnohé bariéry byly, díky Bohu, odstraněny. V roce 1999 se konalo na Lateránské univerzitě v Římě sympozium, které uzavřelo desetiletou práci ekumenické komise, věnované Mistru Janu Husovi. Na tomto sympoziu papež Jan Pavel II. prohlásil: „*Cítím povinnost vyjádřit hlubokou lítost nad krutou smrtí, na kterou byl Jan Hus vydán, a nad následnou ranou, která se tímto způsobem rozevřela v myslích a srdcích českých lidí a stala se zdrojem konfliktů a rozdělení. Již během své první návštěvy v Praze jsem vyjádřil naději, že bude možné vykonat rozhodné kroky na cestě smíření a pravé jednoty v Kristu. Rány uplynulých staletí musí být léčeny novým perspektivním pohledem do budoucnosti a pěstováním zcela obnovených vztahů. Náš Pán Ježíš Kristus, který je náš mír a zbořil zeď, která rozděluje (Ef 2,14), ať řídí běh dějin vašeho lidu vsříc znovunalezené jednotě všech křesťanů, kterou si my všichni vroucně přejeme pro tisíciletí, na jehož prahu stojíme.*“

Práce, o které papež hovořil, na nás stále ještě čeká. Kéž se tedy tento rok Husova jubilea stane zároveň rokem smíření a sblížení, aby nás jeho osoba do budoucna spojovala a nikdy už nerozdělovala. Vložte, prosíme, tuto myšlenku ve formě proseb do svých modliteb během tohoto týdne.

Kéž tento týden modliteb přinese každému z Vás i všem společně hojně Boží dary, kéž z něho církev vyjde víc Kristova, víc jednotná a přitažlivější pro všechny, kteří s otevřeným srdcem hledají Boha.

Jaký je nejlepší ekumenismus?

Tady pozor. Pozor na všechna „nej“! Kdo, kromě Pána Boha, může rozhodnout u věci nezvažitelných a nezměřitelných, a přitom právě nezměrně důležitých, která z nich je lepší a která nejlepší! Ale podívejme se nejprve na obsah pojmu – a třeba se objeví nějaký vhodnější nadpis.

Dítě školou povinné by nejdříve mrklo na web, což už jsme se také museli naučit, abychom mohli moudře upozornit na řecký původ podle slova „oikumené“, neboli země známá, země obydlená. Ten výraz doputoval až do dnešních dob, trochu proměnil svůj obsah a výborně nám slouží pro označení součinnosti se známými, tedy křesťanskými církvemi.

Pojem ekumenická spolupráce není třeba mezi křesťanskými věřícími vysvětlovat. I když – jako u veliké spousty slov – si ho ne všichni vykládají stejně. Nikdo ho principiálně neodmítá, ale některé komunity si kladou podmínky. Ano, zajisté budeme spolupracovat, když přijmete všechna naše pravidla hry. Neboť nás je víc, máme předlouhou tradici, máme zastoupení na celém širém světě... V zájmu spravedlnosti je ovšem třeba podotknout, že jsou i malé církve, které se už při slově ekumena naježí a odmítají dále se bavit; považují samy sebe za jediné pravověrné. A přitom Ježíšův plán byl jasný: Vůbec nikdo neměl být vyloučen z působení

slova Božího! Tuším, že opravdovost ekumenického soužití církví je také v dlouhodobém plánu papeže Františka. Ale vytkl si zajisté priority a vytáhl nejdříve do boje s chudobou – a na jejím druhém pólu s nádherou, pompou a bohatstvím ve vysokých hierarchických vrstvách kléru.

Nápis na Jubilejní synagoze v pražské Jeruzalémské ulici: „Což nemáme my všichni jednoho Otce? Což nás nestvořil jediný Bůh?“ (Malachiáš 2,10)

Věřím, že také některé zbytečné bariéry mezi křesťanskými církvemi se dostanou na jeho zvýrazněný pořad dne. Vždyť ty základní cíle, odvozené od evangelia, jsou naprosto stejné, a křesťanských úkolů v dnešní materializované společnosti – v našich oblastech dokonce blahobytné – nejenže neubývá, ale je jich stále víc. Podobně jako v pohádkách a v legendách je také v dokumentované praxi zakotveno poznání, že se spojenými silami zvládne víc, a v tomto

ohledu máme možná i dobrý důvod k optimismu, když se ohlédneme na úspěchy sbližování církví za posledních dvacet-třicet let.

Kdybych se vrátila k nadpisu (který snad přeče jen ponechám), řekla bych, že nejlepší ekumenismus je ten, který se prak-

tikuje téměř bezděčně a ani se o něm nemusí mluvit. Jako se nemusí mluvit o ženské otázce tam, kde je žena po všech stránkách rovnocenným partnerem. Uvedu malý příklad. Nedávno umřel jeden náš dobrý přítel, evangelík, který dlouhá léta obětavě a dobře doprovázel na staré harmonium československou husitskou liturgii a zpěv písní (z nichž mnohé patří k základnímu fondu všech zpěvníků). V poslední době špatně chodil a jeho žena, katolička, ho vozila autem a nereptala, že si kvůli němu nemůže ani v neděli přispát. Na smu-

teční bohoslužbě v evangelickém kostele se s ním kromě evangelického faráře rozloučila i naše duchovní a představitelé dalších duchovních společenství, a podobně vyznělo také hudební rozloučení. Ale vůbec nikdo se nezminil o ekumenické akci. A tak si myslím, že nejlepší ekumenismus je ten přirozený, o kterém se nemusí psát ani hovořit, ten, který se žije upřímně a s takovou samozřejmostí, s jakou dýcháme. Zaplat' Pán Bůh za něj.

Pavla Váňová

Kterak se křesťané v nebi smířili

Pravoslavní křesťané, protestanté různých směrů a vyznání a katolíci přišli jednoho dne do nebe za Ježíšem Kristem a křičeli jedni přes druhé: „Pane, neumíme se domluvit mezi sebou. Řekni nám už konečně, kdo z nás má pravdu? Ke komu se přikláníš, jsi pravoslavný, katolík nebo protestant?“

„Víte, že jste mě pobavili?“ odpověděl Ježíš. „Připomínáte mi dva z mých hodných apoštolů – Jakuba a Jana. Ti taky

chtěli být více než ostatní. Řeknu vám to velice jednoduše: „Nejsem pravoslavný ani katolík ani protestant. Já jsem PRAVDA.“

Zdálo se, že shromážděným křesťanům tato odpověď nestačila. Proto Pán zastavil prvního človíčka, který šel právě kolem, a vysvětloval dál: „Tohle byl na zemi prostý pasáček v Nepálu. Byl to buddhista. Každý měsíc jednu ze svých koz daroval chudým. Víte, jak mě miloval?

Aniž by věděl, jak se jmenuji. Víc než mnozí z vás... Moji drazí, vor, který převáží duše do mého království, se jmenuje láska. A vede přímo ke mně, protože já jsem nejen PRAVDA, ale i LÁSKA.“

Tak se křesťané v nebi navzájem smířili a od té chvíle na sebe hleděli jako na své bratry a sestry. A nebylo už víc nářku, hádek ani křiků, ale jenom Bůh všechno ve všem.

Z knihy Juraje Dovaly „Pankáč v kostele“

ANKETA

O Janu Husovi

S anketní otázkou „Co víš o Janu Husovi?“ jsme se obrátili na děti sedmých a osmých tříd základní školy. Děti se do vyplňování anketních lístků pustily s vervou a zdá se, že ani moc neopisovaly. Věděly toho hodně a nějaká ta chybička nepadá na váhu. Vždyť proto děti chodí do školy, aby se něčemu naučily.

• **David (16):** Kázal v Betlémské kapli a byl proti odpustkům. Zikmund ho pozval na koncil do Kostnice, kde ho však zajali a šoupli ho do vězení a nutili ho odvolat, co říkal, tak ho 5. 6. upálili jako kacíře a jeho popel hodili do řeky.

• **A (14):** V češtině zavedl háčky a čárky. Kázal v kapli Betlémské. Na Karlově univerzitě byl rektorem. Za kacířství byl upálen 6. 7. 1415 (v Kostnici o tom rozhodl sněm) a jeho popel byl hozen do řeky, aby Češi neměli žádnou památku. Tato událost byla výstrahou pro všechny. Byl to církevní reformátor.

• **Vojta (13):** Kázal v Betlémské kapli v Praze. Kázal lidem, že kupovat odpustky je proti bohu. Církvi se to však nelíbilo, a tak ho dal papež do klatby. Poté odešel a tam kázal dále. V důsledku trojpapežství byl pozván do Kostnice k účasti. Byl však uvězněn a slovo „neodvolám“ ukončilo jeho život.

• **Kuba (13):** Byl to pán, který bojoval proti odpustkům. Narodil se v městečku Husinci. Kázal v Betlémské kapli. Nějaký panovník ho pozval do Kostnice, kde byl roku 1415 upálen.

• **Renim (13):** Byl to muž usilující o nápravu církve: Zastavit odpustky a zbohatnutí církve. Narodil se v malém městečku Husinec. Kázal v Betlémské kapli. Na konci života byl upálen na hranici.

• **Kuba (13):** Byl upálen v Kostnici. Kázal v Betlémské kapli v Praze. Byl proti odpustkům. Říkal, že je Země kulatá. Byl prohlášen za kacíře.

• **Kuba (14):** Byl upálen v roce 1415, v Kostnici 6. 7. Kázal v Betlémské kapli. Byl exkomunikován. Reforma pravopisu,

církevní reformátor, působil na Karlově univerzitě.

• **Bobr (14):** Kazatel, upálen v Kostnici, při převozu mu měli zajistit bezpečí. Byl to muž ... snaha o církevní reformu, byl proti placení církvi, učil na Karlově univerzitě.

Chleba: Narodil se 6. července 1415. Byl to muž. Byl proti odpustkům a podplácení. Cír-

kevní reformátor ... upálili ho v Kostnici a jeho popel hodili do Rýna.

• **Petra (14):** Byl to vzdělaný a chytrý pán z chudé rodiny. Hlásal o činech církve a snažil se o její nápravu. Lidé ho za to měli rádi, ale církvi se to nelíbilo. Nakonec ho upálili a na jeho počest slavíme státní svátek v červenci.

• **Bořek (14):** Umřel 6. 7. 1415, byl upálen v Kostnici, kázal v kazatelně ... říkal konec odpustkům, kritizoval bohatou církev ... církevní reformátor, působil na K. univerzitě, byl mistrem, pak se dostal do čela, reforma pravopisu, zavedl nabodeníčka.

• **Ungal (14):** Kázal v Betlémské kapli, ČJ – interpunkce (čárky, háčky), upálen v Kostnici 1415, žil v době vlády k. Zikmunda, považován církví za kacíře, slaví se svátek jeho upálení (6. 7.), reformátor, působil na Karlově Univerzitě.

• **Tereza (14):** Narodil se v Husinci a zemřel 6. července v Kostnici (upálili ho). Lidé ho přezdívali Učitel národů. Kázal v kapli (snažil se o nápravu církve). Byl proti odpustkům – církev ho za to neměla ráda. Byl učitelem na Karlově univerzitě. Udělal pravopisnou reformu (zbavili jsme se sprežek s/z).

• **Iveta (14):** Zemřel v Kostnici, narodil se 6. července (státní svátek) ve 14. století. Byl ve válce. Bojoval za náš národ. Snažil se o reformu církve. Byl reformátor. Nejdříve učil (byl mistrem). Zavedl háčky a čárky – zbavili jsme se sprežek.

• **Kateřina (13):** Kázal v Betlémské kapli, bojoval proti tehdejší církvi, na koncilu v Kostnici byl tázán, zda je ochoten odvolat své myšlenky. Když odpověděl, že ne, byl odsouzen jako kacíř a 6. 7. 1415 upálen. Uznával přijímání pod obojí i u obyčejných lidí.

• **Tereza (14):** Byl upálen 6. 7. 1415 v Kostnici. 6. 7. se na jeho počest slaví státní svátek. Kázal v kapli Betlémské. Byl proti odpustkům. Byl církevní reformátor, působil na Karlově univerzitě.

• **Nikola (13):** Byl upálen za kacíře. Byl to kazatel, bojoval proti odpustkům a aby církev byla chudá. Za to, že byl proti církvi a pro to, aby žila podle bible, byl označen za kacíře.

Poděkování patří paní učitelce Mgr. Lence Matoušové, paní ředitelce Mgr. Petře Rohličkové a samozřejmě dětem ze ZŠ Olešská v Praze 10-Strašnicích. **red**

M. J. Hus v současné ekumeně - ne rozdělení, ale smíření!

Před nedávnem skončili evropské Dny důvěry pořádané komunitou Taizé, v rámci nichž jsme s biskupem Františkem Radkovským poslední dva dny roku odpovídali na dotazy ve společném veděném workshopu o Mistru Janu Husovi konaném v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze. Biskup Radkovský citoval slova papeže Jana Pavla II. o hluboké lítosti nad krutou smrtí Jana Husa, jako i následné ráně, která „se stala zdrojem konfliktů a rozdělení“ a v linii s papežovým výrokem ukazoval na nutnost dalších kroků na cestě smíření.

S vědomím, že ještě nebyla papežova výzva k léčení ran zcela naplněna ve smyslu „nového, perspektivního pohledu do budoucnosti a pěstování zcela obnovených vztahů“ s výhledem „znovunalezené jednoty všech křesťanů“, odkazoval biskup Radkovský na možnost významného kroku tímto směrem při ekumenické bohoslužbě smíření, která se má uskutečnit 20. června na mnoha místech naší země.

Jistě nejen ze zkušenosti předsedy Ekumenické komise pro Husovo jubileum, ale i ze své bohaté ekumenické praxe na místní úrovni i jako delegát České biskupské konference pro ekumenismus, hovořil též o potřebě – i přes případnou rozdílnost názorů – pracovat na uzdravení našich vztahů. Neznamená to, že by nyní Římskokatolická církev souhlasila se všemi Husovými názory, ale přesto by se Jan Hus mohl stát v tomto jubilejním roce symbolem ne rozdělení, ale smíření a spojení, a to nejen mezi církvemi, ale pro celou společnost. V tomto duchu poprosil biskup Radkovský všechny i o modlitby během Týdne modliteb za jednotu křesťanů, jak můžete číst v předmluvě liturgického formuláře přípravného pro tento rok. V rámci tohoto Týdne

pořádá ČCŠH ve spolupráci s ERC v ČR již tradiční ekumenickou studentskou slavnost, po jejímž skončení se budou moci studenti různých teologických fakult a škol a nejrůznějšího vyznání zapojit do diskuse o M. J. Husovi. Bude zajímavé, vyvstanou-li obdobné otázky, jako od mladých věřících v rámci Taizé workshopu o Husovi, kde se ptali kupř. na to, zda-li je ještě něco v učení J. Husa, co je

Mladí lidé na jednom ze setkání v rámci letošní „Pouti důvěry“ Taizé v Praze - na ekumenické novoroční bohoslužbě v katedrále sv. Víta

pro dnešní Římskokatolickou církev nepřijatelné, jaké jsou rozdíly mezi církvemi, či učením Husa a Luthera, jaké je pojetí pravdy u Husa apod. Při společné modlitbě (31. 12.) Husovými slovy by bylo slyšet spadnout na zem špendlík. Husova zbožnost, jež ho vedla k rozhodnutí následování Krista i za cenu vlastní smrti, je silným mementem napříč ekumenickým spektrem, včetně opět i Římskokatolické církve, jak vyznělo dále z rozhovoru s biskupem Radkovským.

Široce ekumenicky a současně jako pozvánka pro celou společnost jsou koncipovány Husovské slavnosti 2015, připravované s pověřením všech církví Ekumenické rady církví v ČR nejpočetnějšími dvěma jejími členy a současně církvemi, které se k Husovu odkazu aktivně hlásí: Církví československou husitskou a Čes-

kobratrskou církví evangelickou, z jejíhož podnětu budou pozváni i představitelé evropských reformačních církví (luterských, reformovaných, valdenské) a je připravována ekumenická bohoslužba v rámci celodenního programu 6. července na Staroměstském náměstí. Jistě i široká veřejnost bude oslovena mnohými podněty vzešlými z diskusí s historiky, teology, duchovními v tomto programu, který bude

rozvinut v chrámu sv. Mikuláše, či se budou moci ponořit do myšlenkového světa Husa i prostřednictvím jeho textů čtených herci dále v kostele sv. Martina ve zdi. Vždyť kupř. Husova slova o svědomí, které nesmí být ani příliš široké, aby si omlouvalo své hříchy, ale ani příliš úzké, aby člověka obviňovalo i přesto, že nehřeší, jsou sdělná i dnes každému, jak bylo opět zjevné i při workshopu o M. J. Husovi v rámci setkání Taizé. Inspirující též byla a snad i nadále budou i jeho slova z betlémského kázání: „*Láska spočívá v čistém srdci, v dobrém svědomí a opravdové víře.*“ Nemluvě o jeho nejznámějším výroku, který se stal i mottem Husovského trienaria: „*Prosím vás, abyste se milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli.*“

Heslo Pravda, které z tohoto citátu bylo zvoleno jako heslo roku 2015, rezonuje silně v Husově sedmeru o Pravdě, která se uskutečňuje v následování Krista napříč ekumenickým církevním spektrem. I sekulárnímu člověku je srozumitelné v činěné oběti ze skutečné lásky. Husovo 600. výročí se tak stává výzvou napříč ekumenickým spektrem i celou společností. Vztít vážně výzvu k překonání rozdělení a dojit ke smíření, znamená jít cestou vzájemného odpuštění z lásky k druhému. Dokážeme to? **Hana Tonzarová**

Týdeník Církve československé husitské. *Vydává:* Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6. *Vedoucí redaktorka:* ThDr. Klára Břeňová, *redaktoři:* PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, *grafik.* Šéfredaktorka *Cesty:* Mgr. Jana Krajčičířková.

Tel. redakce: 220 398 107; *e-mail:* cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna. *Distribuce a reklamace:* A.L.L. production s. r. o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9, tel. 234 092 866, *e-mail:* martina.machackova@predplatne.cz.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.

Předplatné: František Brynych, tel.: 220 398 117, *e-mail:* frantisek.brynych@ccsh.cz

Bohoslužba v Kralovicích

V rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů zveme 21. ledna v 18 hodin na společnou bohoslužbu římskokatolické farnosti, Českobratrské církve evangelické a Církve československé husitské do sboru Českobratrské církve evangelické v Kralovicích. red

EKUMENICKÁ STUDENTSKÁ SLAVNOST

Zveme vás na tradiční 8. ekumenickou slavnost
pro studenty, děkany, pedagogy, zaměstnance teologických fakult
v rámci Týdne za jednotu křesťanů

**v úterý 20. ledna 2015 v 18 hodin
v Kostele sv. Jana Křtitele Na Prádle
na Malé Straně v Praze.**

Bohoslužbu slova dle formuláře Týdne modliteb za jednotu křesťanů
vedou studenti jednotlivých teologických fakult

*Pořadatel: Církev
československá husitská
ve spolupráci
s Ekumenickou radou
církvi v ČR.*

*Děkujeme n. o. CČSH
Praha 1-Malá Strana
za laskavé poskytnutí
prostor.*

